

чета и хванѣ го подѣ юнашки рамена. Заврѣтѣс той съ сичкото ситѣло, но не понадахѣ по земѣта, както на предни години, кога го хванахѣ веднѣжъ войници. „Ехъ старость, старость!“ рече и заплака дебелиятъ старъ казакъ. Но то не бѣ отъ старость: сила надви на сила. Смалъ не триеее душъ го уловихѣ зѣрѣцѣ и зѣкрака. „Хванѣсе враната!“ викахѣ ляситѣ. „Сега трѣбе да помислимъ, каква пѣ-харна честь да му направимъ, на кучето.“ И отсѣдихѣ, съ гетманска воля, живѣ да го изгорѣтъ предѣ сички-тѣ. Облизо стоѣше голо дръво, на което врѣхъ-тѣ бѣ разбитѣ отъ грѣмотевица. Врѣзахѣ го съ железни вериги за дръвото, приковахѣ му рѣцѣтъ съ гвоздѣ пѣ-високо, да може отсѣдѣ да се види, и зехѣ да кладѣтъ огнѣ подѣ дръвото. Но Тарасъ не гледаше на огнѣятъ и не мислѣше, че штѣтъ да го горѣтъ: той гледаше, сиромашѣтъ, на оная страна, дѣто се отбивахѣ казацитѣ,—отъ височината той сичко видѣше, като на дланъ.

„Ловете, момчета, ловете пѣ-скоро,“ викаше имъ той, „могилката, штото е задѣ гѣстакѣтъ: тамъ не могатъ пристѣпи!“ Но вѣ-тѣръ му не донесе думитѣ. „Нѣ, ште загинѣтъ, ште загинѣтъ за ништо!“ хоратѣше си той съ отчаяние и погледна на доле, дѣто се лѣштѣше Днѣстрѣ. Радость огрѣя въ очитѣ му. Той видѣ въ растѣето четири кайка, събра си сичката сила и колѣкъ му гласъ извика, „Кѣмъ брѣгѣтъ! кѣмъ брѣгѣтъ, момчета! слазѣйте по пѣтечката подѣ слогѣтъ, нѣлѣво. При брѣгѣтъ стоѣтъ кайци, земете ги сичкитѣ, да нема потеря по васъ.“

Тоя пѣтъ вѣтѣрѣтъ духнѣ отъ друга страна и сичкитѣ му слова донесе до казацитѣ. Но за такѣвъ совѣтъ го ударихѣ съ тилне по главѣта, и въ очитѣ му потемнѣ, като мѣгла.

Казацитѣ се пустнѣхѣ съ сѣ сила по оная пѣтечка подѣ рѣтлината; а задѣ тѣхъ потеря. Гледатъ: пѣтечката се брѣка и много кривуличи на страна. „Ехъ, приятели! пѣ-врага да иде!“ рекохѣ сичкитѣ, запрѣхѣ се малко нѣшто, дигнѣхѣ камшици, шибнѣхѣ—и татарскитѣ имъ конѣ се отдѣвихѣ отъ земѣта, расперихѣ се на воздухъ, като змии, прескокнахѣ право въ Днѣстрѣ. Само двоица не уллучихѣ въ рѣкѣта, грохнѣхѣ се отъ вишинето въ камѣнякѣтъ и загинахѣ тамъ дѣ вѣка съ конѣтѣ, не чусе ни гласъ отъ тѣхъ. А казацитѣ плѣвахѣ съ конѣтѣ въ рѣкѣта и отврѣзвахѣ кайцитѣ. За-